

לפניו שני כבשים שהופרשו לפסחו, נחלקו חכמים את מי מהם יקריב.

לדעת חכמים – איזה מהם שירצה יקריב.

ולדעת רבי יוסי – אם אחד מובחר מחבירו, יקריבנו^א, ואם שניהם שווים, מצווה להקריב את הראשון.

ומכאן למדו, שלדעת רבי יוסי, כשיש אפשרות לקיים בזה או בזה, לעולם מצווה לעשות בראשון, גם במקום ששניהם נעשו ראויים בבת אחת [שכן אף שאחד הופרש תחילה, בשעת חצות, כשהגיע זמן הפסח, אז נעשו שניהם ראויים בבת אחת], ומהטעם הזה, דעתו, כשהיו מספר שעירים שהוגרלו לעזאזל או לה', [אף שכולם נעשו ראויים בבת אחת], משלחים את הראשון.

נשפך דמו של השעיר הפנימי קודם תחילת עבודתו

לדעת רבי יהודה במשנתנו, אם אחר שחיטת השעיר הפנימי נשפך דמו, ולא נעשית בו שום עבודה, **בן זוגו** שעלה עליו הגורל לעזאזל **נפסל** גם כן, **ודינו למיתה**, [ומביא שני שעירים אחרים, ומגריל עליהם מתחילה].

ומבואר מדבריו, **שבעלי חיים נדחים**, [כדברי רבי יוחנן], ולכן המשתלח הראשון, מאחר שנפסל בשעה שנשפך דם הפנימי הראשון, שוב אינו חוזר להכשרו, ודינו למיתה.

אמנם מתוך כך שנזכר דין זה כדעת רבי יהודה, **משמע שחכמים חולקים עליו, ואומרים, שהמשתלח הראשון לא נדחה, כי בעלי חיים אינם נדחים** [כדברי רב], ומאחר שיוגרלו שני שעירים פעם שניה, חוזר המשתלח הראשון להכשרו, [וכבר נתבאר לעיל שממשנתנו משמע כדעת רב].

וחכמים חולקים על רבי יהודה בדבר נוסף. לדעת רבי יהודה, השעיר המיותר נידון למיתה. ולדעת חכמים, הוא רועה, ודמיו לנדבה.

חטאת שנתכפרו בעליה באחרת

חמש בהמות קדושות בקדושת חטאת, ואינן קריבות אלא מתות [על ידי הכנסתן לחדר בלא מזון], ואחת מהן היא חטאת שנתכפרו בעליה באחרת.

ויש חילוק בדין חטאת שנתכפרו בעליה באחרת. יש אופן שבו הכל מודים שהיא מתה.

^א ובמתניתין נמי נימא הכי. אי נמי שמא לא שייך הא מילתא אלא בגבולין, או בנעשים בעזרה, אבל בשעיר המשתלח ובשעיר הפנימי הנשרף חוץ לשלש מחנות, אפילו אם היה שני מובחר ממנו, מצווה בראשון. [תוס'].